26 Οκτωβρίου 2021

«Οι νέοι στον καιρό της πανδημίας»: Διάλογος στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα) / Πολυμέσα - Multimedia

Υπάρχει η διάθεση να πάρουν οι νέοι τη ζωή τους πίσω. Κι αυτό είναι ελπιδοφόρο, είναι μία αντίσταση στην κατάθλιψη, στην μονοτονία, είναι μία αγωνιστική κατάσταση.

Στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 22 Οκτωβρίου, μια συζήτηση με νέους ανθρώπους για τις ανθρώπινες σχέσεις, την περίοδο της πανδημίας, με θέμα: «Θα ‘ρθει ένα απόγευμα ζεστό, θα μπει στον κήπο αυτό !».

Συμμετείχαν ο Αρχιμανδρίτης π. Συμεών Βενετσιάνος, Θεολόγος, Γενικός Διευθυντής του Ιδρύματος Νεότητος και Οικογένειας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ο Αρχιμανδρίτης π. Ιωσήφ Κουτσούρης, Θεολόγος, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και δύο νέοι, ο Νικόλαος Αβραμίδης, Γεωπόνος και ο Γεώργιος Μίχος, Οικονομολόγος.

Η συνάντηση, μεταδόθηκε από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Η συζήτηση επικεντρώθηκε στο τι είναι εκείνο που η πανδημία έμαθε τους νέους, πως επέδρασσε πάνω τους, τι αφήνει στην ψυχή τους.

Ο τίτλος της συζήτησης, προήλθε από ένα πρόγραμμα που πραγματοποιήθηκε για

τρίτη χρονιά εφέτος, από το Ίδρυμα Νεότητος και Οικογένειας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και αφορά μία εξαήμερη κατασκήνωση φοιτητών που φιλοξενήθηκε στις κατασκηνώσεις της Ιεράς Μητρόπολης Κερκύρας.

Είναι γεγονός ότι τα προβλήματα, οι δυσκολίες, οι αντιξοότητες, δεν έχουν ηλικία, γι' αυτό και απευθύνονται σε όλες τις ηλικίες. 'Όμως, όλα αυτά που αντιμετωπίσαμε τον τελευταίο καιρό και εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε, αναφορικά με τα προβλήματα που έχουν να κάνουν με την πανδημία, θεωρήθηκε ότι στον ψυχολογικό τομέα, επηρέασαν περισσότερο τους νέους ανθρώπους, και μάλιστα τα παιδιά.

Η πανδημία άλλαξε καθοριστικά την ζωή των νέων, αλλάζοντας δεδομένα που είχαν, χάνοντας χρόνο από τις επαφές τους με τους άλλους, ειδικά την περίοδο της φοιτητικής τους ζωής, που είναι σημαντικές.

Ήρθαν σε μία εσωστρέφεια, κλείστηκαν στον εαυτό τους, βρήκαν διέξοδο στα διαδικτυακά παιχνίδια. Όμως έμαθαν να εκτιμούν την κάθε στιγμή της ζωής, ως μοναδική, καθώς και τους ανθρώπους που έχουν δίπλα τους.

Παρατηρούμε, τόνισαν οι συνομιλητές, ότι υπάρχει ένας όγκος μεγάλων αρνητικών συνεπειών, πολλά προβλήματα που προέκυψαν μέσα από την πανδημία ή αναδείχθηκαν μέσα από αυτήν. Βρέθηκαν οι νέοι με πιο οριακές υπαρξιακές καταστάσεις.

Η θετική διάσταση είναι ότι υπάρχει μία τεράστια δίψα. Ο νέος άνθρωπος θέλει να ζήσει, υπάρχει μία ένταση, ένας πόθος. Σε ένα γενικότερο επίπεδο βγαίνει μία αγωνία προς την κατεύθυνση της ζωής.

«Αυτή η δίψα της ζωής, σε συνδυασμό με αυτόν τον όγκο των δυσκολιών, αποτελεί μία τεράστια ευθύνη, την οποία η Εκκλησία πρέπει να διαχειριστεί και να ανταποκριθεί.

Υπάρχει η διάθεση να πάρουν οι νέοι τη ζωή τους πίσω. Κι αυτό είναι ελπιδοφόρο, είναι μία αντίσταση στην κατάθλιψη, στην μονοτονία, είναι μία αγωνιστική κατάσταση.»

Στην πρώτη περίοδο της πανδημίας, με την μετάβαση από μία κατάσταση φυσιολογικότητας στην συνθήκη της καραντίνας, υπήρχε πολύ έντονη η έλλειψη νοήματος, αναφορικά με την ζωή, όπως σημειώθηκε στη συζήτηση.

Δηλαδή, σαν να έχαναν οι νέοι την θέση τους μέσα στον κοινωνικό ιστό και περίγυρο και σταδιακά έχαναν οποιαδήποτε σύνδεση τους με ουσιαστικότερα και

βαθύτερα νοήματα.

Στους ανθρώπους αυτούς, ουσιαστικά αν δεν μιλήσει η Εκκλησία με κάποιον τρόπο, είναι πολύ δύσκολο να υπάρξει μια διαχείριση τέτοιων συνθηκών.

Την περίοδο του εγκλεισμού, φυλακίστηκε η τριαδικότητα του ανθρώπου, όπως τονίστηκε χαρακτηριστικά, αυτό για το οποίο είναι πλασμένος από τον Θεό.

Όπως ο Θεός είναι κοινωνία τριών προσώπων, έτσι και ο άνθρωπος είναι πλασμένος για την κοινωνία, για την συμμετοχή και όχι για την μοναξιά.

Ο άνθρωπος είναι πλασμένος από τον Θεό για να σπάει τα όρια, ότι τον κρατάει εγκλωβισμένο. Η ελευθερία του Θεού, ως πνοή του Θεού πέρασε και στον άνθρωπο.

Έτσι κλήθηκαν οι άνθρωποι, στον εγκλεισμό, και ιδίως οι νέοι, να βιώσουν αυτά για τα οποία δεν είναι πλασμένοι.

«Όλη αυτή η κατάσταση, θα πρέπει να λειτουργήσει ως παιδαγωγία και ως διδασκαλία, θα πρέει εν τέλει κάτι να μας μάθει.

Η τεχνολογία βοήθησε στο ποιμαντικό έργο της Εκκλησίας, να υπάρχει όλη αυτήν την περίοδο μία υποτυπώδης επαφή με οικογένειες, με νέους, με παιδιά.»

Έτσι, αν υπάρχει κάτι που μπαίνει μέσα στον προγραμματισμό των ποιμαντικών δράσεων της Εκκλησίας, είναι ο συνδυασμός και της διαπροσωπικής επικοινωνίας μέσω των συνάξεων, και ταυτόχρονα της χρήσης της τεχνολογίας, ως ευλογίας και δωρεάς του Θεού στον άνθρωπο, προκειμένου, όταν δεν γίνεται αλλιώς, να υπάρχει αυτή η παρηγοριά επικοινωνίας.

Αν οι Ιερείς και τα στελέχη νεότητας είναι σε θέση να μπορούν να διαμορφώσουν μία συνθήκη στο χώρο του ναού, η οποία να έχει οικογενειακά χαρακτηριστικά, να έχει το στοιχείο της πνευματικής ανάπτυξης, της δημιουργίας, και βέβαια της αγάπης, τότε το παιδί το οποίο θα έρθει στο ναό, υπάρχουν πολλές πιθανότητες να αναπαυθεί με αυτήν την κατάσταση, να βιώσει ότι εκεί συμβαίνει κάτι διαφορετικό και τελικά να μείνει.

Η πορεία και η ροή της σύγχρονης κοινωνίας, σε σχέση με τις ανάγκες ενός νέου, είναι πολύ αναντίστοιχη. Και όλο αυτό δημιουργεί μία τεράστια πληγή εντός της ύπαρξης του, και θα πρέπει να γίνουν ριζικές τομές στον κάθε νέο για να μπορέσει να ισορροπήσει τελικά με όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω του.

Η Εκκλησία, παρατήρησαν, μπορεί να παρέχει αυτές τις ριζικές τομές και μπορεί να ανακατευθύνει την ύπαρξη ενός νέου ανθρώπου.

«Δεν υπάρχει λόγος για φόβο ή απαισιοδοξία, και δεν υπάρχει λόγος για έναν ψεύτικο εαυτό, αλλά επιτέλους να δείξουμε τον εαυτό μας σε εμάς τους ίδιους. Να δημιουργήσουμε οικογένειες που ο καθένας είναι ο εαυτός του και μπορεί να μάθει να αντέχει τον άλλον έτσι όπως είναι, και αυτό να συνεχιστεί και στις ενορίες.

Μαθαίνοντας να αντέχουμε και να ανεχόμαστε τον αληθινό εαυτό μας, μαθαίνουμε να αντέχουμε και να ανεχόμαστε τον αληθινό εαυτό του άλλου.

Και ένα από τα μεγάλα μαθήματα του εγκλεισμού είναι ότι είμαστε πλασμένοι, όχι για τον εαυτό μας, αλλά για τους άλλους. Κι όσο περισσότερο ανοιγόμαστε στους άλλους, τόσο περισσότερο ανοιγόμαστε στον Θεό και τόσο περισσότερο ευτυχισμένοι γινόμαστε.»

Τη συζήτηση μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:

«Θα ᾽ρθει ένα απόγευμα ζεστό, θα μπει στον κήπο αυτό !» (π. Συμεών Βενετσιάνος – π.Ιωσήφ Κουτσούρης)